

S
A
N
A
T
Y
O
L
C
U
L
U
G
U

- 1 Mutlu Olmak - Cemile Taş
- 2 Gerçekleştirilmemiş Persona- Aynur Bağcı
- 3 Hız Çağında Yavaşlayarak Yaşamak - Hatice Özdemir
- 4 Yeni Yıl - Cansu
- 5 Jane Eyre Kitap Yorumlaması - Şeyma Danışman
- 6 Deniz'in Güzellikleri - Cansu
- 7 Gün ve Gece - Mizgin Acun
- 8 Bizim Martılar - Emel Nur
- 9 Doğanbey'de Bir Rum Köyü - Leyla Aydın
- 10 Akşam Vardiyası - Mert Can Bozkurt
- 11 Sesleri Görüyor Musun?- Nurhayat Bayram
- 12 Çocukluğum - Merve Özdemir
- 13 Dalice - Nurullah Alagöz
- 14 Sing Street Film Okuması- Nurullah Alagöz
- 15 İnsanoğlu - Ergin Alagöz
- 16 Özel Teşekkür

MUTLU OLMAK

CEMİLE TAŞ

"Yaşamak" diyorum üstadım.
Kuşların sesinde,
Denizin dalgasında,
Sadece yaşamak üstadım.
Masumca yaşamak,
Kahkaha atarcasına
Mutlu olmak.

"Aile" olmak üstadım.
Yalnız kalmamak,
Hep bir olmak.
Kalabalık sofralarda,
Ve bir anne olmak.
Hani üstünü örten,
Gecenin ayazında.

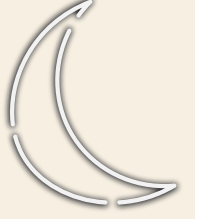
"Sevilmek" üstadım
Anne, baba, kardeş...
Çünkü biz
Düşünölmek isteriz.
Tek hayalimiz
Gurur duyölmek.

Sözün özü
"Mutlu olmak" be üstadım.
Çıkarsız, yalansız
Mutlu olmak.
Hakkımız artık
Çünkü
Onca bedel ödedik biz
Mutluluk adına.

İşte tek derdimiz,
Bu üstat.
" Mutlu olmak"

GERÇEKLEŞTİRİLMEMİŞ PERSONA

AYNUR BAĞCI

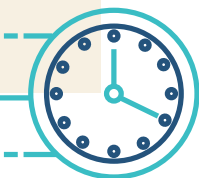
Hayallerim vardı benim.
Bu hayatın en güzel dönemlerinde gizliydi.
Hiç dile getiremediğim, söz edemediğim.
İçimde odalarım vardı benim.
Sonra yollarım vardı, hem aydınlık hem de karanlık.
Birer birer aydınlığa çıkaran.
Güneşim, ayım, yıldızlarım vardı benim.
Bir de içimde gizli bir karanlık,
Bir girdap misali çirkinliği yok eden sahtelik vardı.
Bunlara karşı hayata kafa tutan bir de ben vardım.
Çocukluğum vardı benim gençliğimle beraber
Nasıl anlatılırdı ki?
Bilemedim,
Önümde karanlık sırlarla dolu prangalar
Dedim ya, hayallerim vardı
İşte bunları anlamayan
Bir de sürü vardı sanki.
Bu toplum beni de benden aldı.
Götürdü beni, kendi idrak edilmemiş ücra köşelerine.
Arda kalan, kimliksiz maskeler
Ve itiraf edilmemiş gerçeklik.

HIZ ÇAĞINDA

YAVAŞLAYARAK YAŞAMAK

HATİCE ÖZDEMİR

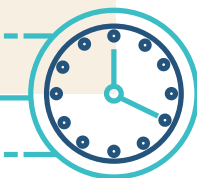
Mükemmel anı beklemevin, içinde bulunduğunuz anı mükemmel yapın." der Chuck Palahniuk. Önemli olan bugünü hayatımızın son günü olarak bilmek ve ona göre dolu dolu yaşamak. "Dünle beraber gitti güne ait olan ne varsa, bugün yeni şeyler söylemek gerek" diyen Mevlana'ya kulak vermenin şimdi tam zamanı. Kimilerine göre yaşamak deyince akıllara ev sahibi, meslek sahibi, evlat sahibi olmak veya ahlaklı biri olarak hayatını devam ettirmek gibi başlıklar gelse de yaşamaktan kastedilen asıl düşünce bu değildir aslında. Son yıllarda sıkça duyduğumuz anı yaşa, carpe diem gibi ifadeleri Covid-19 süreci ile daha da sık duyar hale geldik. Her günün, her saatin değerini bilerek dolu dolu yaşamaya çalışanların hayat felsefesidir carpe diem. Ölüm anını düşünün, geride bizi hatırlatacak bir anı, bir hikaye, bırakmadıysak bize lütfedilen hayatın ne kadarını yaşamış oluruz ki? Hayatımızda yeni başlangıçlar yapmak için yarını, gelecek haftayı, gelecek yılı neden bekleriz ki? Anı yaşamaktan, yavaşlamaktan neden korkarız bu kadar?

Şimdiye odaklanamıyor oluşumuzun temel sebepleri, ya geçmişteki hatalarımıza takılı kalmamız ya da daha iyi bir gelecek için endişelenmemizdir. Oysa unuttuğumuz şey, geleceğin taşlarının bugünden diziliyor olmasıdır.

Hız ve haz çağı olarak adlandırılan bu yıllarda nasıl yaşadığımızın farkında bile değiliz, sürekli bir yerlere geç kalıp, hep bir şeyleri yetiştirme telaşımız var. Durum bu halde iken zamansızlıktan yakınsakta aslında hızın da bize zaman kazandırmadığını anlıyoruz. Kaçımız gerçek anlamıyla anı yaşıyoruz? Kendi özümüze dönüp bakamıyoruz. Kendimize ayırdığımız kısa zaman dilimlerini sosyal medyada ya da TV karşısında boş ve verimsiz ekranlara bakarak hunharca harcıyoruz. Yaşamak adı altında nedir bu acele ve telaş?

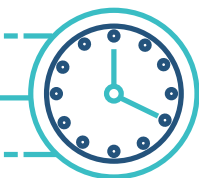
Mademki geçen her anı sonsuzluğa uğurluyoruz, acele etmeden ve alışveriş sırasında, iş yerinde, arkadaşlarımızla iletişimimizde, düşünürken, yürürken, nefes alırken, yemek yerken yavaşlatarak renklendirelim yaşamımızı. Günümüzde kapalı mekanlara hapsedilmiş durumdayız. Akıllı telefonlar bizi iletişimden uzaklaştırıp küçük ekranlara esir ederek doğadan uzak bireyler haline getirmiş olsa da bu kısır döngüyü değiştirebiliriz.

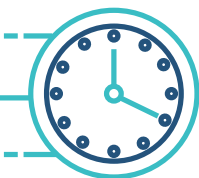
O kadar alıştıralırmışız ki hızlı olan kazanır inancına, hayatımızın her anına hız yerleşmiş durumda. Sürekli bir yerlere yetişmeye çalışırken içerisinde olduğumuz anın güzelliklerini yitiriyoruz. Tıpkı bir tırtılın kozasından çıkıp kelebek olup kanatlanmasını hayal edip, kelebek olduğunda özgürce ve dolu dolu bir günlük ömrüne sahip çıkıp neşeyle yaşaması gibi sahip çikalım yaşamımıza, bir tanecik ömrümüz var neticede.

Geçtiğimiz günlerde sevgili Kemal Sayar'ın "Yavaşla" isimli kitabında yer alan şu cümleleri okumuştum " İnsanlar hayatlarını, iş, ev ve alışveriş üçgeninde geçirirken, durup düşünmeyi, kendi içine bakabilmeyi, sevdiği insanın yüzünü seyretmeyi unutuyor." ve "Yavaşla, bu hayattan yalnızca bir defa geçeceksin."

Yaş aldıkça günlük yaşamımın içinde sıradan sandığım anların nasılda değerli olduğunun daha da farkına varıyorum.

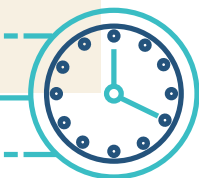
Sabah uyandığımda yeni bir güne uyanabildiğim ve bana yeni bir şans verildiği için ağız dolusu Şükür ile kendimi kucaklayıp, aynada gördüğüm kendime göz kırparak gülümsemenin, yediğim yemeğin hazzına yavaş yavaş eriŐmenin, yağan yağmurun altında ıslanıp gökkuŐađındaki renklerin ahengi ile Őarkılar mırıldanmanın keyfi ve oğlumu sık sık götürdüğüm o parkta ağağların dalları arasından, kafamı yukarı kaldırıp gökyüzünün ihtiŐamını seyretmeyi, aksamları ocakta kaynayan tenceremin, günün sonunda sıcakık yorganımın altında kitap okumamın verdiği haz ne muazzam. Kısacası yaşamayı umursamanın en önemli yolu yavaşlamaktan ve anı yaşamaktan geçer. Sıradan bir akşam iş çıkıŐı yorgun bir Şekilde evimize dönmek için acele ile metroya koŐuŐturduğumuzda yanımızdan geçen kısa boylu, hayatın yorgunluğunun yüzündeki ifadelerden okunduğu, saçları kırlaŐmıŐ, gözleri görmeyen kadının penceresinden bakmaya çalıŐtık mı yaşama? Belki de içinden denizin güzelliği karşısında bir çay içmenin keyfini, yol kenarında top oynayan çocuklara dahil olup özlediği çocukluğunu hatırlamayı, rüzgârın esintisi karşısındaki sonbahar yapraklarının savrululuğunu seyretmeyi geçirmiştir, kim bilebilir?

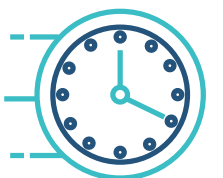

Belki de içinden denizin güzelliği karşısında bir çay içmenin keyfini, yol kenarında top oynayan çocuklara dahil olup özlediği çocukluğunu hatırlamayı, rüzgârın esintisi karşısındaki sonbahar yapraklarının savruluşunu seyretmeyi geçirmiştir, kim bilebilir? Sahi hangimiz ailemizle beraber huzur evine gidip cam kenarına yaslanmış o çok özlediği ailesinin yolunu bekleyen yaşlı teyzenin "Keşke gençliğime tekrar dönebilsem" diyerek, geçen yıllara ve yaşanmamış zamanına dair pişmanlığını okuyabildik gözlerinden? Bu sorular yanıt araya dursun, şimdi kendimize dönme zamanı. Bir akşam yemeğinde sohbet eşliğinde şen kahkahalarla, soframızdaki güzelliklerin farkına varıp şükür ediyor muyuz? Annemize en son ne zaman sarıldık veya yavrularımızın saçını en son ne zaman öptük?

Covid-19 sürecini yaşadığımız bugünlerde maskesiz sokağa çıkmanın, sevdiklerimizle kalabalık bayram sofralarında kucaklaşmanın ne kadar kıymetli olduğunu hatırlamadık mı? Tüm bunlar yaşamdaki farkındalığımızın artmasına, hayattan haz almamıza birer sebeptir. Adı ne olursa olsun yaptığımız işi sıkılarak veya telaşla yapmak yerine adeta son günümüzü yaşıyormuş gibi çalışarak hayatın ritmine ayak uydurmak, kafamızdaki yığınla düşünceden sıyrılıp derin ve uzun bir nefes almak en iyisi.

Sıradan bir yaşama sahip olmak yerine kendi biricik anlamlı yaşamımızın farkına varıp yavaşlayarak yaşamak bir nevi kendi özümüze dönmek için bir yoldur aslında. Tanımadığım bir şehrin dar sokaklarında kaybolup, bir sabah gün doğmadan sahile gidip gün doğumuna usulca tanıklık etmeyi, bir dağın zirvesine çıkıp sesim kısılana kadar bağırmayı, başkaları ne der diye değil ben nasıl mutlu olurum düşüncesi ile hayatı, yaşadığım anı dolu dolu yaşamayı isterdim. Şimdi siz söyleyin çok şey mi istiyorum? Şimdi olmak isteğimiz kendimizi seçmenin tam zamanı, kitap mı yazmak istiyorsun yaz, zayıflamak mı istiyorsun şimdi başla, defalarca başarısız mı oldun o zaman yeniden yeni adımlar atmanın şimdi tam zamanı. Elimizde olan içinde bulunduğumuz şu an, şimdiki zaman dilimi fırsatlarıyla hazır bir şekilde duruyor. Etrafımızdaki kaotik yaşamdan sıyrılıp, otomatige bağlanmış yaşamlar arasında robot olmadığımızı kendimize hatırlatıp herkese, her şeye inat yavaşlayarak ruhumuzun nefes alması ve körelen farkındalığımızın bilinmesi için yavaşlayarak anı yaşamaya var mısınız?

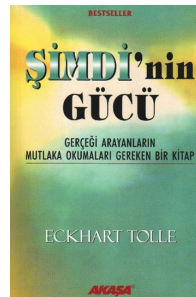
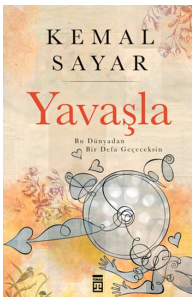
Son cümlelerimi Ataol Behramoğlu'na ait bir Őiirle tamamlamak istiyorum;

Yaşadıklarımđan öğrendiğim bir Şey var
Yaşadın mı büyük yaşayacaksın, ırmaklara,
göğe, bütün evrene karışircasına
Çünkü ömür dediğimiz Şey, hayata
sunulmuş bir armağandır
Ve hayat, sunulmuş bir armağandır insana.

Asıl mutluluğun büyük Őeylere bağlı olmadığını anlatan, anı yavaşlatarak hayatımızı zenginleştirmemize katkı sağlayacak bazı kitap önerilerim:

- *Yavaşla/ Kemal Sayar
- *Őimdinin gücü/Eckhart Tolle
- *Kendime düşünceler/Marcus Aurelius
- *Yürümenin felsefesi/Frederic Gros

Sevgiyle kalın.

Yeni Yıl

ÇİZER MAHLASI: CANSU

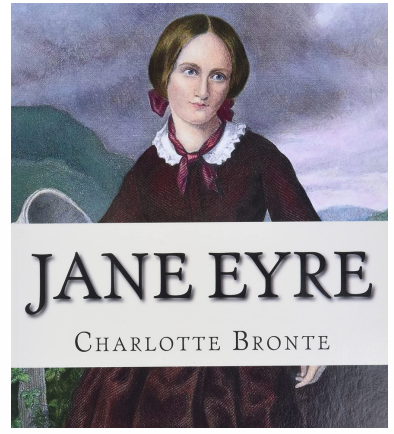
JANE EYRE KİTAP YORUMLAMASI

ŞEYMA DANIŞMAN

Charlotte Bronte, 1816–1855 yılları arasında yaşamış bir yazar olarak edebiyat anlamında günümüz toplumunda önemli biridir. Viktorya dönemine ait bir yazar olduğundan dolayı kadınlar ve onlara yapılan zulümlerle oldukça ilgilenmiş. O dönem, kadınlar için çok önemliydi. Kadın haklarına önem veren bir yazar bu yüzden de çok ses getiren roman olan Jane Eyre'i yazmış. Kitabı 1847 yılında yazıp o dönemdeki olayları işlemiş.

Roman ilk yayınlandığında yazarın ismi, başka bir isimle yayınlanmış. Kimse yazarın aslında bir kadın olduğunu bilmiyormuş çünkü Viktorya döneminde kadınlar üstünde bir baskı vardı ve Charlotte Bronte, baskıyı azaltmak için takma isim kullanmış. Jane Eyre karakteri yazar için çok önemliymiş çünkü aslında Charlotte Bronte, Jane Eyre'i temsil ediyormuş. Jane'nin yaşadığı olayların bir kısmını kendisi de yaşamış. Bu anlamda bu roman oldukça önem taşıyor.

Jane Eyre kitabında anlatılan ahlaksızlıklar ve entrikaları mükemmel bir şekilde işleyen Charlotte Brontë kitabı birinci kişi ağzından yazdığı için kitap otobiyografik özellikler taşır. Kitap yazıldığı dönemde oldukça ayıplanmış çünkü 19. yüzyılda kadınların tek işi yemek yapmak, çocuklara bakmaktan ibaretmiş. Jane Eyre kitabında belki de en çok dikkat çekilen özellik 19. yüzyıl kadınlarını bir kalıba sokmak isteyenlere karşı durmasıdır.

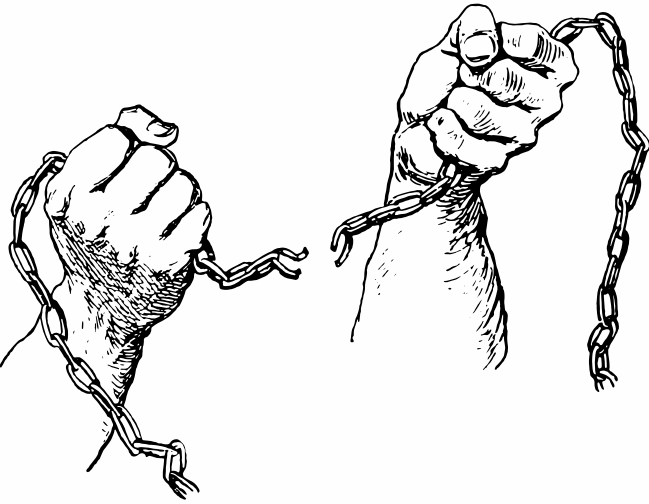
Bana göre, Jane Eyre ne yalnızca bir romandır ne de Charlotte Brontë yalnızca bir yazardır. Kitaptaki Jane karakteri çok önemli bir karakter. Jane'nin ne eğitimi vardır, ne de varlıklarıdır, yani romanda aslında hiçbir şeye sahip değildir. Gateshead'de yaşadığı olaylar kitapta anlatılıyor, Jane için bu yer yalnızlığını ilk fark ettiği yer olarak yorumluyorum. Aslında Jane burada kendi zihnini görüyor. Zihninin bir kapısı olarak görüyor çünkü orada yaşadığı şeyler onun tamamen değişmesini sağlıyor.

Ama aynı zamanda da orada sıkışıp kaldığını fark ediyor. Jane, kendini kafese konmuş bir kuş gibi hissediyor aslında. Ya ileri gidip sınırı aşacak ve özgürlüğüne kavuşacak ya da orada sonsuza kadar kişiliğini kaybedecekti. Dışarı çıkmak istemiyor çünkü dışarısının güvenilir olduğunu düşünmüyor ama evin içinde de çok güvenilir sayılmaz. Onu destekleyecek biri olmadığından aslında baya yalnız. Evlerinde bir yabancı gibi hissediyor. Kuzeni John Reed, kötü bir insandır ve o dönemin ataerkil topluluğuna uyan biridir. Bu anlamda John Reed Victorya dönemini anlamamız için önemli bir karakter. Kadınları aşağılanan birisidir ve Jane'i de aşağılıyordu. Onun, eğitimsizliğiyle ve sosyal sınıfıyla dalga geçiyor bir yandan. Viktorya döneminde de bu oldukça yaygın.

Yazar, bu anlamda Victoria dönemine birçok gönderme yapar. O dönemin kadın anlayışını anlatmak ister. Kadının o dönemde hiçbir söz hakkı yok. Genelde parasız, eğitimsiz kadınlar toplumdaki dışlanır. Romanda da Jane'nin evden dışlanması, aslında toplumdaki dışlanmasıyla eş değer. Jane'in ailesi öldükten sonra ona amcası bakar ve kendi evine alır, kızı gibi büyütür. Burada Jane'in amcası ataerkil topluma karşı olduğunun göstergesidir ama o öldükten sonra her şey değişiyor ve ataerkil toplum baskın çıkıyor. Jane'nin öfkesi ona zihinsel oyunlar oynuyor olabilir. İki seçeneği vardır. Ya, onu özgürlüğe kavuşturacak şeyler yapacaktı ya da kaderine mahkum olacaktı. Bakalım güzel kızımız hangi seçeneği seçti?

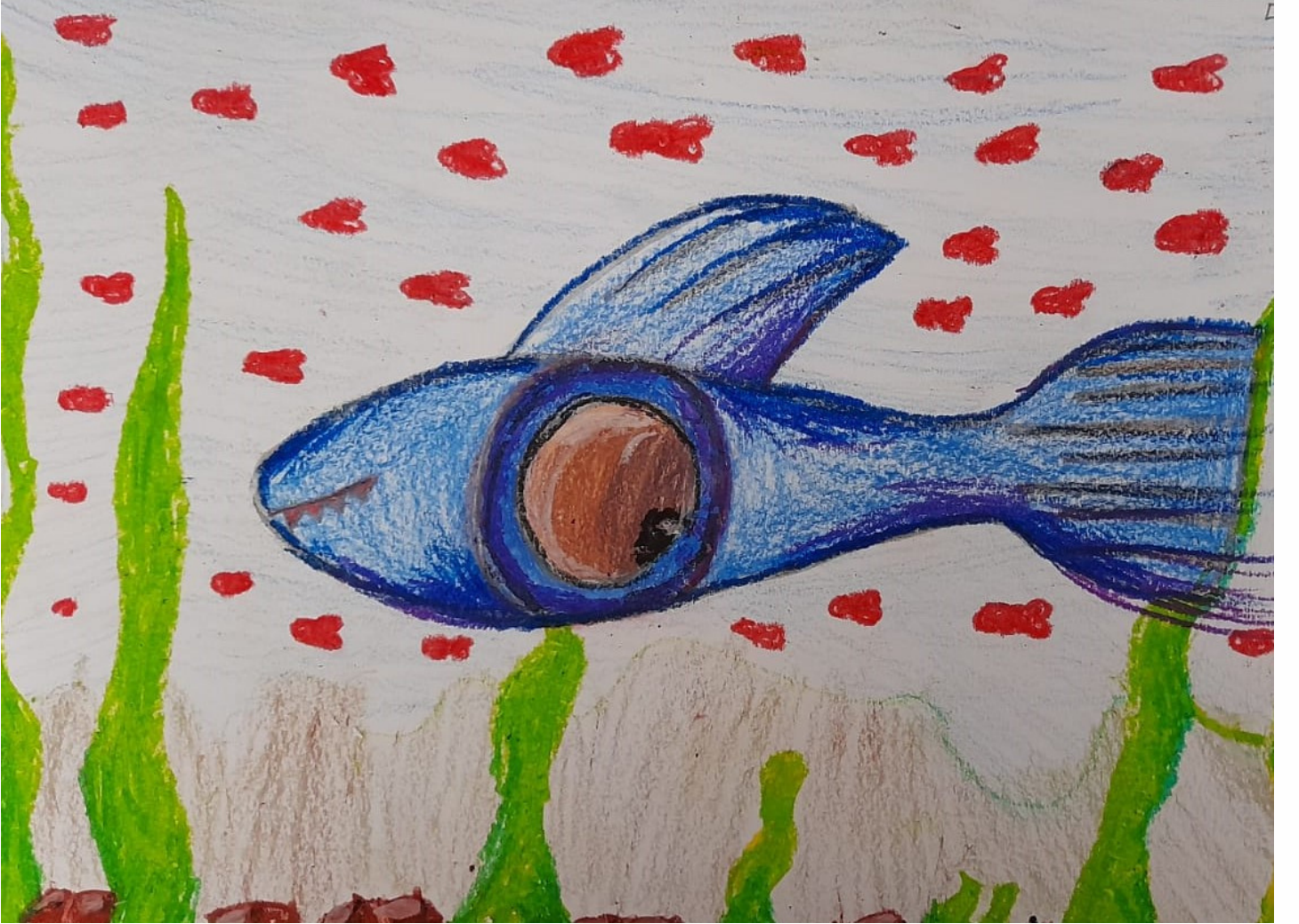
Keyifli okumalar.

DENİZ'İN GÜZELLİKLERİ

ÇİZER MAHLASI: CANSU

GÜN VE GECE

MIZGIN ACUN

Bir yanda keşkelerim,
Diğer yanda geleceğim.
Peki hangisine daha yakın benliğim?
Günü aydınlatan güneş,
Günahları örten gece.
Sen ey umudum! Gelecekte.
Ben ise saatler arasında beklemekte.
Ne gecenin karanlığı suskun şimdi.
Ne de geçmişin çığlıkları.
Ya içimdeki çocuk çığlıkları?
Onu da mı aldı gün ve gece?
Bakıyor ama görmez olmuş göz.
İçimde yanar da sönmez köz.
Dilde gönülde nice söz.
Görmeyi bilmeyen göze neyler ki öz.

BİZİM MARTILAR

EMEL NUR

İnsan İstanbul'da niye yaşar diye düşündüğüm zamanlarda, aklıma hep boğazın martıları gelir. Bu kalabalık şehirde insana; Özgürlüğü, neşeyi, coşkuyu, mutluluğu hatırlatır. Hiçbir şehirde bu kadar coşkulu martı göremezsiniz, esas besinleri balık olan bu kuşları kendimize benzetip simite, ekmeğe alıştırmışız, bizden olmuşlar. Bizden olanların bize verdiği neşe ile biraz onlardan olmuşuz. Stresimizi, yorgunluğumuzu onların kanatları ile gökyüzüne göndermişiz.

DOĞANBEY'DE BİR RUM KÖYÜ

LEYLA AYDIN

Bazen hikayeler, anlatılmak için öyle yüksek sesle bağırır ki sırf onları susturmak için yazarsınız. İşte bu hikayede de anlatılmak için bağırp, okuyucularıyla buluşmak için can atıyordu. Aslında bu köyün hüzünlü hikayesi kulağıma fısıldanalı çok zaman olmuştu. Bu şehirden yıllar önce geçmiştim. Fakat bu hikayedeki köye gözümü doyurana kadar bakamamıştım. O zaman da her adımda köy yazılmak için farklı hikayeler akıttı yüreğime. Bu şehir adeta yazılmak için bekleyen, aklımdan çıkmayan ve kendini unutturmayan nadide yerlerden bir tanesiydi. Burası aklımda renklerin dansı gibi yer edinmişti. Yeşil, sarı, kırmızı bir gökkuşağı giyinmiş gibi, özgürlük kadar uçsuz bucaksızdı...

2021 yılının Ağustos ayında Prine Antik Kenti ve Miletos'u gezmek için çıktığımız yolda bana eşlik eden arkadaşım Mehmet yıllar önce bir Rum köyüne gittiğini, orayı çok beğendiğini ve illa geçerken oraya uğrayıp birer çay içmemiz gerektiğini söyleyip durdu. Daha gideceğimiz köyün adını bilmesek de içimizden bir ses bizi oraya doğru çekiyordu ve o sesi takip edip düştük yola...

Yoldaki ağaçlar, sanki dünyaya doğru ilerleyen bir güneş patlamasını engellemek için peşin sıra dizilmiş gibiydiler. Biz yolu bilmesek de doğa sanki önümüze kırmızı bir halı sermiş gibi yolu tarif ediyordu. Söke'nin çıkışında Didim-Milas/Bodrum karayolunda ilerlerken Priene ve Eski Doğanbey'i gösteren tabelaları görünce içimizi bir heyecan kapladı hemen o yöne döndük. Güllübahçe'ye gelince antik kent yoluna değil, diğer tarafa döndük ve nihayet o yol bize Eski Doğanbey tabelasını gösterdi. Daha arabadan inmeden o manzara beni etkisi altına almayı başarmıştı. Görünen taş evler ve her yerden fışkıran çiçekler çok ayrıcalıklı bir yermiş gibi görünmesini sağlıyordu. Çoğu şey demini almış oturuyor gibiydi, bir çocuğun yaz teri gibi... Bir tutam yaz gülüşü gibi... Birden dejavu olduğumu ve daha önce burada bulunmuş olduğumu hissettim. Ama bu asla dejavu değildi, evet daha önce gelmişim ve geldiğim yerin adını dahi unutmuştum.

Arabayı köyün girişinde bırakarak Doğanbey'in Arnavut kaldırımli dar sokaklarında gezindik. Köy, bugün Rum ve Türk mimarisinin eşsiz örneklerinin sergilendiği bir açık hava müzesi gibi "Gelin, gezin, anlayın beni" diyordu. Ayrıca Emel Aksoy Osmanlı Kıyafetleri Müze Evi'ni gezdik. Bu evde ne mi var? Farklı bölgelere özgü tarihi kadın kıyafetleri, gelinlik, gecelik, çeyizlik ve daha birçok kadın eşyası var. Bunların dışında Osmanlı zamanına ait devlet belgeleri sandığı, Atatürk'ün de içinde olduğu tarihi fotoğraflar var. Gezi sırasında bol bol fotoğraf çektik. Hem kendi fotoğrafımızı çektik hem evleri, manzarayı, kapıları bize poz vermekten kaçınmayan her detayı fotoğrafladık. Ne yorulduk, ne de usandık.

Köyün ilk ismiyse Rumca 'odalar' anlamına gelen Domatia idi. Bir avlu çevresindeki kutu kutu odalardan oluşan ev mimarisinden alıyor ismini. Zaten Rum köy mimarisi de aşağı yukarı kurulduğu yerlerde bu şekilde. Aydın ilinin Söke ilçesine bağlı küçük, sakin, huzur dolu köyü Doğanbey'in geçmişı M.Ö 7. yüzyıla dek uzanıyor.

Günün ışıkları dar sokakları aydınlatırken, çatısı ve pencereleri olmayan büyük kısmı yıkılmış ama çiçeklerin (özellikle mor çiçeklerin) arasında kalmış tek oda evlerin arasında; yeni yapılmış bir işletmeyle karşılaşır sahibi ile samimi bir sohbete durduk. Sahipleri bu köyde doğup büyümüş, sonra da bu harika işletmeyi açmışlar. Köyün sit alanı olmasından dolayı evlerine çivi bile çakmaları yasakmış. "Bu yüzden herkes göçüp gitti terk etti burayı" diyorlardı, baya dertlenmişler bu duruma anladığım kadarıyla. O da eşi gibi bu köyde doğup büyümüş, çocuklarını okumaya göndermiş ama diğer dönmeyen insanlar gibi onlar da geri dönmemişler.

Pandemiden dolayı mekanlarda oturma yasağı olduğu zamana denk geldiğimizden "Oturup da bir çay içemeyecek miyiz?" diye oldukça telaşlandık ama üzülmenin çayımızı içtik. Eşsiz ege manzarasında yeşilin içinde çiçeklerin arasında bir oda seçtim. Bu mekanın sahipleri evlerinde kullandıkları eşyaları dışarı çıkarıp gelen ziyaretçileri evlerinde hizmetlerini sağlayacak şekilde dizayn etmişler. Köy odalarının sokağa çıkmış halinde başköşeye oturup kaç bardak çay içtiğimizin bile farkına varmadan akıp gitti zaman.

Yerleşim yeri sanki zamanın bir yerinde durmuş hissi uyandırıyor insana. Hele bir de tek nefeste içinize dolan ve sizi hemen dinginleştirip sürekli esen o rüzgarı var ya, paha biçilemez. Kuşlar burada ne gökten ne de göğün mavisinden yoruluyor.

Bir kuş gördüm sanki, göz göze geldim. Çok mutlu görünüyordu kafasını insanlardan ayırmadan herkesi inceliyordu. Seslendim, "Ne kadar güzel yerde yaşıyorsun, çok şanslısın. Neden insanlara bakıyorsun? Sanki gelip elime konmak istiyor gibisin kuşlar genelde insanlardan kaçır" dedim.

Beni duydu ve masum masum bakıp konuşmaya başladı. "Uzun zamandır buralarda yaşıyorum. Oldukça yaşlıyım. İnsan seslerini özellikle çocuk seslerini çok severdim. Severdim diyorum evet artık etrafta çocuk görmüyorum ve seslerini de duymuyorum. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum burası aslında mübadeleye kadar Rum halkının yaşam sürdüğü bir köydü. Türk ve Rum birçok nesil birlikte yaşadılar, komşu oldular, iyi ve kötü günlerini birlikte geçirdiler, arkadaş eş dost oldular. Beni, ailemi ve diğer tüm hayvanları birlikte beslediler.

Yoldaki ağaçlar, sanki dünyaya doğru ilerleyen bir güneş patlamasını engellemek için peşin sıra dizilmiş gibiydiler. Biz yolu bilmesek de doğa sanki önümüze kırmızı bir halı sermiş gibi yolu tarif ediyordu. Sonrasında yaşayan herkes teker teker göçüp gitti. Sizin gibi gelen misafirleri gördükçe gözüm şenleniyor." diye anlattı da anlattı. Daldım gittim. Meğer mutluluğu, insanlara olan bakışı ve onları incelemesi insana olan hasretindenmiş. Bu güzel köy her ne kadar güzel ve alımlı gözükse de içinde böyle bir hüznü de saklamakta. Gezerken tüm güzelliklerin yanı sıra bu hüznü de aklımda derin bir yer kapladı. Sırf kuşları ve sokak hayvanlarını mutlu etmek için bile tekrar gitmeyi çok istiyorum.

AKŞAM VARDİYASI

MERT CAN BOZKURT

Uykulu gözler,
Yoran zaman
Gereksiz bir kafiye
ve

Yanık bir türkü sanki.
Islak toprakta
Son kalp çarpıntısı

Bir ölü gibiyim
Etraf ceset...

Akşam vardiyasında
Son sigara,
Sıla özlem,
Dakikalar hüzün.
Ağlamayı
Geceye bıraktım.

Bir ölü gibiyim,
Etraf ceset

Sonra
Sorgusuz muhabbetler
Dakik yüzler
Beynimin içi zindan

Akşam vardiyasında
Uykusuz gözler...
Bir dert bıraktım
Geceye.

Bir ölü gibiyim
Etraf ceset.

SESLERİ GÖRÜYOR MUSUN?

NURHAYAT BAYRAM

Güneş sabahın ilk ışıklarıyla odaya doluyordu. Hava çok güzel; dışarısi rengarenkti. Bahçede Naz Hanım'ın kazları sırayla geziyordu. Adeta bir asker konvoyunu aratmayan kazlar cıvil cıvil neşe saçıyordu. Çiçekler de güneşlenirken yapraklarından yeşil fışkırıyordu. Hem rengarenk hem de ışııl ışııl bir gündü, bugün.

Rima, sessizliğin içerisinde kitap okurken annesine dönüp "Anne ben neye benziyorum?" diye sordu. Naz Hanım afalladı, duraksadı. Rima merakını saklayamıyordu. Annesinin üzöldüğünü bilse de sormaya devam etti: "Bak buradaki çocuğu 'civcivim' diye seviyor annesi! Ben neye benziyorum?" diye sorusunu tekrarlayınca Naz Hanım bir çırpıda yanına geliverdi. Kitaptaki kabartmalı yazılara baktı, bir şey anlamadı. Yine de tüm şefkatiyle "Sen de benim kuzumsun" dedi. Rima kitabı kapattı. Ellerini kendi yüzünde gezdirdi. Kulaklarına, burnuna, yanaklarına; en son da gözlerine değdirdi ellerini. Tam bu esnada durdu: "Neden gözlerim çalışmıyor?" diye sordu. Naz Hanım bugünün geleceğini hep biliyordu, yine de gelmesine engel olamıyordu.

Gözlerinden düşen damlaları Rima görmediği için şanslıydı. Mesela senin sesin çok güzel. Çok zeki bir çocuksun. Beni hiç üzümüyorsun." demeye kalmadan Rima atladı "İyi de seni neden üzeyim ki? Sen benim yemeğimi yediriyorsun, banyomu yaptırıyorsun, üstümü giydirip saçlarımı tarıyorsun. Gözlerim görmüyor diye çok yoruluyorsun." Naz Hanım'ın içinde büyük bir ağırlık oluştu. "Asla öyle düşünme anneciğim! Bütün anneler çocuklarına bakmakla sorumludur. Hem ben hiç yorulmuyorum ki." Rima annesine kocaman sarıldı: "Anne lütfen cevaplar mısın, güneş doğup batarken ses çıkarıyor mu, mavi renk neye benziyor, gökkuşağı diye bir şey varmış sen hiç onu gördün mü?" Naz hanım büyük bir sabırla cevapladı hepsini. Her cevabında Rima'yı gülümsetmeyi de becermişti. "Şimdi gidip yemeğe bakmalıyım istersen sen de bebeklerinle oyna." dedi.

Rima bebeklerini aldı. Hepsine dokundu tek tek. Çok merak ediyordu, acaba neye benziyorlardı? Yağmur yağdığında bahçeye ne oluyordu da mis gibi kokuyordu? Yağmur yağarken rengarenk mi yağıyordu? Denizde yüzdüğü zaman parmaklarına ne oluyordu? Saçları ıslakken nasıl görünüyordu? O kadar çok merak ediyordu ki bunları ne zaman öğreneceğini düşünüp duruyordu.

Rima doğuştan gözleri görmeyen bir çocuktur. Belki yaşamın en önemli etkeni görmektir; dünyayı... Rima en çok da annesini merak ediyordu. Saçını okşadığında yumuşacık elleri olan, her sorduğuna sabırla cevap veren ve onu koşulsuz tüm kalbiyle seven annesinin nasıl görüldüğünü çok merak ediyordu. Kulağıyla mutfağa yönelip annesini dinledi bir süre. Sonra içini bir korku kapladı. Ya annesini duyamasaydı? Ya annesine dokunamasaydı? Rima, mutlu olmanın bir yolunu buluyordu işte. Doğarken gözleri olmadan doğmuştu belki ama annesi onun gözleri bile olmuştu zamanla...

ÇOCUKLUĞUM

MERVE ÖZDEMİR

Çocukluğumu geri verin
bana
Yüzümdeki bayram
tebessümünü
Çocukken ne mutluyduk
biz

Şimdi bize geri verseler
geçen yılları
Çocukken oynadığımız
evciliklerimizi
Şimdi ise o evcilikler
yerini teknolojiye bıraktı.

Hani nerede o okul
heyecanı?
Nerede, nerede kaldı
oynadığımız oyunlar?
Bayramlardaki şeker
mutluluğu
Bayram sevinci nerede
kaldı?

Çocukluğumu geri verin bana
Oynadığımız oyunları verin
Çocukken aldığımız kırmızı horoz
şekerlerini
Çocukluğumu gerin verin bana
Mutluluklarımı, sevinçlerimi,
gözyaşlarımı
Şimdi gelse o güzel günler
Tekrar yaşamaya değer.

DALİCE

NURULLAH ALAGÖZ

Bu yazımda dünyaca bilinen eserleri ve eserleri kadar kendine has bıyıkları, tuhaf davranışları, zekası ve söylemleriyle sanat dünyasında yerini almış olan ünlü Katalan sürrealist ressam Salvador Dali'den bahsedeceğim. 11 Mayıs 1904 yılında İspanya'nın Katalonya bölgesinde bir ailenin ikinci çocuğu olarak dünyaya gelmişti. Dali çiftinin ilk çocuğu sindirim yolu iltihabından ölmüş, çift onun ismi olan Salvador'u ikinci çocuğuna da vermişti. Çocukluğunda sık sık ağabeyinin mezarını ziyaret eden Dali bu süreçte kimlik karmaşası yaşamış olup bununla ilgili şunları söylemiştir: "İki su damlası gibi birbirimize benziyorduk fakat yansımalarımız farklıydı. O herhalde benim fazla, mutlak olarak tasarlanmış ilk versiyonumdu. Doğar doğmaz tapınılan bir ölünün ayak izlerinden yürümeye başladım. Beni severken hala onu seviyorlardı aslında. Belki de benden çok onu... Babamın sevgisinin bu sınırları, yaşamımın ilk günlerinden itibaren büyük bir yara oldu benim için."

15 yaşında ilk sergisini açmayı başaran Dali, iki yıl sonra çok sevdiği annesini kaybetti. Belki de Dali'nin bu yaratıcı sanatı; yaşadıklarını ve yaşayamadıklarını, acılarını, çocukluğunda eksikliğini hissettiklerini, hayal dünyasındaki renkleri ve fikirleri bir araya getirip tuvale aktararak dertlerine çözüm bulmaya çalışmıştır.

Resme başladığı yıllarda kübizm ve dadaizm sanat akımlarından etkilenen Dali, sonraki yıllarda ortaya çıkardığı eserlerle sürrealist akımının öncüsü haline gelmiş ve günümüzde hala sürrealizm sanatının merkezinde görülmektedir. Kübizm sanatçılara göre dış dünyanın nesnelere sadece göründükleri yanı sıra değil, tüm yanlarıyla ele alınmalıydı.

Dadizm ise kuralsızlık manasına gelir. Bu akımla birlikte ortaya çıkan eserlerde kamuoyunu sarsmak ve şaşkınlığa düşürmek amaçlanmıştır. Bu yüzden yapıtlarda alışılmış estetikliğe karşı çıkmıştır. 1930'lerden sonra eserlerinde sıkça görülen sürrealizm, yani gerçeküstüçülük; akılcı tutum karşısında tavır alarak bilinç dışının düşsel dünyasına yönelmektir. Düşlerin gizli dünyasını dile getirmeye çalışan sanatçılar çoğunlukla bilinçaltının çağrışımları etkisinde eserler üretmişlerdir.

Dali, en meşhur eserlerinden biri olan ve eriyen saatler olarak da bilinen "Belleğin Azmi" eserini sürrealist bir çalışma olarak 1931 yılında tamamlamıştır. Zamanın protestosu olarak kabul edilen eriyen saatler, zamanın mekandan bağımsızlığını ön plana çıkarmıştır. Esere bakıldığı ilk anda zihinlerde anlam karmaşası yaratsa da, resmin derinlerine doğru gidildikçe her şeyin yavaşladığını, durduğunu, eridiğini hissedebilirsiniz.

“Bir dahi olacağım. Dünya bana hayran kalacak. Muhtemelen hor görüleceğim ve anlaşılmayacağım ama bir dahi büyük bir dahi olacağım.”, henüz 16 yaşındayken günlüğüne yazdığı bu satırlar, Dalı'nın azim ve özgüven sahibi bir insan olduğunu açıkça ortaya koymaktadır. 1500'den fazla resim ve onlarca heykelin yanı sıra çeşitli taş baskı eserler, kitap illüstrasyonları, tiyatro dekorları ve kostümler bir de deli ressamlığı ve zekasıyla yaşadığı acılara, hor görülmelere, dışlanmalara rağmen kendisinin de dediği gibi; dünya onu bir dahi olarak gördü ve görüyor.

DELİ DAHI DALI....

SIGN STREET FİLM OKUMASI

NURULLAH ALAGÖZ

Yönetmen John Carney'in kendi hayatından esinlenerek çektiği film 2016 yılında vizyona girmiş olup tür olarak her ne kadar müzikal ve romantik olsa da bence film tam bir gençlik ve dram filmidir. Benim de en sevdiğim gençlik filmlerinden biridir doğrusu. 80'lerde geçen ve Dublin'de yaşayan Connor adlı çocuğun sırf bir kızla iletişime geçmek için müzik grubu kurmuş olduğunu söylemesi ve bu sebeple de bir müzik grubu kurmasıyla başlayan film 2016'nın en iyilerindendi.

Ailesiyle yaşayan ve ailesinin maddi zorluklar nedeni ile okulunu değiştirmek zorunda kalan 15 yaşındaki başkarakterimiz Connor, bir yandan ailevi problemlerle baş etmeye çalışırken diğer yandan yeni başladığı okula uyum sağlamak onun için hiç kolay değildir. Okulda öğretmenleri ve diğer öğrencilerle yaşadığı olumsuzluklar zaten pek arkadaşı olmayan dostumuzun daha da içine kapanmasına sebep olur.

Bir gün okulun yakınlarında güzel Raphina'yı görür ve hoşlanır. Kızla tanışmak isteyen dostumuz, Raphina'dan müzik grubu için çekecekleri klipte oynamasını ister. Tabii ortada müzik grubu yoktur. Kızdan olumlu geri dönüş alan Connor ilk iş olarak enstrüman alabilen öğrenciler aramaya başlar ve acemi grubunu kurar. Zamanla iyi işler çıkaran grup, daha sonraları okul etkinliklerinde konser dahi vermeye başlarlar. Tabii dostumuz başlangıçta tek amacı olan güzel kızımızla klip çekimleri sırasında yakınlaşmıştır.

YORUM VE GöRüşLER

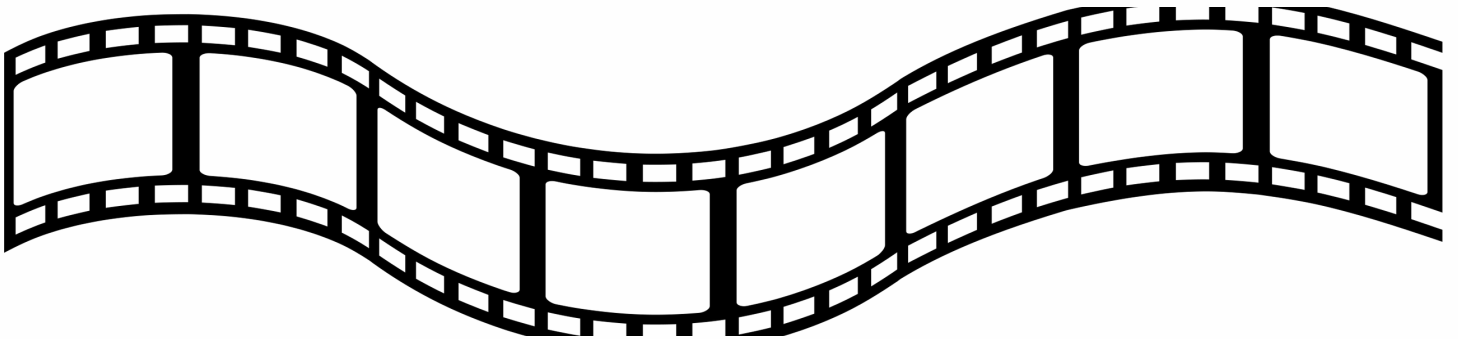
- 80'lerde geçen film, dönemin hikayesini yansıtmayı okta dert etmemiş ki bence bu iyi bir şey, seyirci olarak diğerk bazı konulara odaklanmamızı sağlıyor. Tabii ki kostümler, müzikler ve dönemin zihniyetini yansıtmayı çabalamış ve bunu dozunda yapmış olması filmdeki gençlik ve dram ögelerini ön plana çıkarmış.
- Müziklerin sadece geçişlerde veya müzikal temasını doldurmak amacıyla yapılmaması, hikayenin ve kahramanlarımızın duygu durumuna göre şekillenmesi, müziklerin filme iyi bir şekilde yedirilmesini sağlamış. Müzik yönünden oldukça başarılıydı. Benim gibi rock sevenler için filmin daha da keyifli izlenebileceğine inanıyorum.

- Ana karakterlerin çocuk olması ve hedeflerine ulaşmak için gösterdikleri gayret ilham verici. Diğer çocuklarla mücadele etmenin yanı sıra kendilerine her fırsatta engel olmaya çalışan aşırı dindar okul müdürü ve ebeveynlerle karşı karşıya kalmaları belki de bazılarımız için çocukluğumuzu ve gerçekleştiremediğimiz hayalleri hatırlatacaktır.

- Ayrıca Sign Street son zamanlarda bir benzerine rastlamadığım bir yardımcı karaktere sahip; Connor'un abisi Brendan. Filmi izledikten sonra keşke böyle bir abim olsaydı diyebilirsiniz.

- Genel olarak Sign Street keyifli ve duygusal bir film. Sadece müzikleri için bile izlenebilir. Gençlik filmlerine ilgisi olmayanlar için iyi bir başlangıç filmi olacaktır.

İyi okumalar ve iyi seyirler.

İNSANOĞLU

ERGİN ALAGÖZ

Gönül yapmaya gönderildi insanoğlu bu zamana
O temellük etti, gitmeye geldiği dünyaya
Sevgiyi ezber etti, dilde mekan tutmaya
Gönül köprüleri kurmalı, insan denen dünyaya

Sokaklar, zincire vurulmuş bedenler dolu
Ruhlar ölü bir yaprak sarhoşluğu
Beşer şaşar insan olmak lazım gelir
Et ve kemik, sonu toprak, terk-i dünya aşkla gelir.

ÖZEL TEŞEKKÜR

Bu Sayımızın Kapak Çizimini Yapan Sevgili Yusuf Akgün'e
Teşekkürler.

